

မျိုး
ကလောင်ခွဲ
မျိုး

ရင်ဘတ်အဖော်

DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း(၁)

မီးရထားလေးကို ကိုယ်စီးကာ x x ကလောမြို့လေးသို့ အလည်ရောက်လာ x x

ဒန် တန် တန် x x ကလောရဲ့ အရိပ် အေးချမ်းတယ် x x ဒန် တန် တန် x x

ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း သီချင်လေးညည်းရင်း ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ကျွန်မကို ဖေဖေက ပြုံးလျက်ကြည့်ပြီး...

"သမီး တော်တော်ပျော်နေလား"

ကျွန်မက ဖေဖေကိုကြည့်ကာ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပြီးမှ ...

"တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသေးတဲ့ ဒေသဆိုတော့ သွားချင်တာပေါ့ ဖေဖေရဲ့ "

"သမီးကို ဖေဖေက တောထဲခေါ်သွားသလို ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ပါ"

"ဟွန် ဖေဖေကလည်း ကလောက တောမကျပါဘူး၊ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ နေလို့ ကောင်းတယ်လို့ ကြယ်ဖြူ ကြားဖူးထားတယ်၊ ပြီးတော့ ကလောအကြောင်းကို ကြယ်ဖြူသိပါတယ်၊ သူက သိပ်လှတဲ့ မြို့လေးလေ"

"ပုံစံကြည့်ရတာတော့ သမီးက စိတ်တော်တော်ပါနေပုံပဲ၊ အေးလေ

ဖေဖေအတွက်ကတော့ သမီးသဘောကျရင် ပြီးတာပါပဲ"

ဖေဖေက လေပြည်လေးနှင့် ပြော၏။ သူမက ညစ်ကျယ်ကျယ်လေး ပြုံးလျက် ဖေဖေကို နောက်ကနေ သိုင်းဖက်လိုက်ကာ...

"ကြယ်ဖြူ သဘောမကျရင် ဖေဖေက ဘာလုပ်ပေးမှာ မို့လဲ"

"ဖေဖေနဲ့ တူတူ မခေါ်သွားဘဲ သမီးမေမေဆီ ပို့ပေးခဲ့မှာ ပေါ့ကွယ်"

သူမရဲ့ သိုင်းဖက်ထားသော လက်များ လွတ်ကျကုန်လျက် ဖေဖေကို နှုတ်ခမ်းစု ကြည့်လိုက်မိသည် ။

"ကြည်ဖြူ မနေချင်ဘူး ဖေဖေ"

"သမီးကို မေမေကလည်း သိပ်ချစ်တာပါ"

"ကြယ်ဖြူသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေမိသားစုနဲ့ ကြယ်ဖြူနဲ့ က ဘယ်လိုမှ အိုကေမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြယ်ဖြူ ဖေဖေနဲ့ ပဲ လိုက်မှာ ပါ"

"ဒီလိုဆိုတော့ ဖေဖေ ဝမ်းသာရတာပေါ့၊ သမီးပါတော့ ဖေဖေ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေစရာ မလိုတော့ဘူး"

"သမီးကလည်း ဖေဖေကို မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်ဖို့ အတွက် လိုက်မှာ နော်၊ ကိုယ့်အဖေကို ဘယ်မိန်းမမှ မကပ်နိုင်အောင်လေ"

ဖေဖေက သူမခေါင်းလေးကို ပွတ်သပ်လျက် ရယ်မောလိုက်၏။ သူမလည်း ပြုံးနေမိပြီး ဖေဖေကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည် ။

သုံးဆယ့်ခြောက်နှစ်ဆိုသော အသက်အရွယ်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် တကယ့်ကို တက်ကြွဖျတ်လပ်နေသေးသည့် အချိန်ကောင်း အရွယ်ကောင်းပင် ဖြစ်သည် ။

ဖေဖေအသက် ဆယ့်ကိုးနှစ်တွင် ဖေဖေထက် သုံးနှစ်ကြီးသော မေ

မေနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်။ ။ ယခု သူမ အသက်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဖေဖေကတော့ လူပျိုတစ်ယောက်လို သားနားချောမော နေဆဲပင် ဖြစ်၏။

သူမကတောင် ဖေဖေကို လိုက်ကြည့်နေရသည် ထိ ဖေဖေက စန်းပွင့်လွန်းနေပါသည်။ ။ ဒါကြောင့် လည်း မေမေနှင့် ဒီလို အခြေအနေမျိုး တွေထိ ဖြစ်သွားခဲ့ခြင်းပဲ မဟုတ်လား။

"ကြယ်ဖြူက လိမ္မာပြီးသားဆိုတော့ မေမေအတွက် အထူးတလည် မှာ စရာ မလိုပါဘူးလေ၊ ဟိုမှာ က ကိုယ်တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးတဲ့ ဒေသ မှာ ဆိုတော့ အစားအသောက်တွေ ဘာတွေ ကြည့်စားပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ ကြည်ဖြူ သိပါတယ်"

မေမေက သူမမျက်နှာကို တစိမ့်စိမ့်ကြည့်လျက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေပါသည်။ ။

"မေမေ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လားဟင်"

"ပြေပါတယ် သမီးရဲ့ ၊ မေမေလည်း သင်တန်းနဲ့ အိမ်နဲ့ ပြေးလိုက်လွှားလိုက်ဆိုတော့ အလုပ်ထဲမှာ စိတ်နှစ်ထားရတာက ပိုများ နေတယ်လေ"

"ဦးဇော်လည်း နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား"

မေမေက အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ။ သူမက ဦးဇော်ထိုက် အလုပ်မှ ပြန်လာချိန်နီးပြီဖြစ်သောကြောင့် မေမေအား နှုတ်ဆက်လိုက်

၏။

"ကြယ်ဖြူ ပြန်တော့မယ် မေမေ"

မေမေ့ကို ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်ပြီး သူမ နေရာမှ ထရပ်၏။ မေမေ့ရဲ့ နောက်အိမ်ထောင်ဖြစ်သော ဦးဇော်ထိုက်ကို ကြည့်မရတာ မရှိသော်လည်း တော်ရုံတန်ရုံဆို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်ပါ။

ဖေဖေအစား မျက်နှာပူသလို ခံစားရလို့ ပါပဲ။

သူမတို့ ရဲ့ ဂျပန်ဂျစ်ကားလေးပေါ်သို့ ထုပ်ပိုးထားသမျှ ပစ္စည်းတွေ အားလုံးတင်ပြီးချိန်မှာ ပဲ မေမေ ရောက်လာပါသည် ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေက အိမ်ထောင်ကွဲနေကြသော်လည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အခေါ်အပြော မပျက်ခဲ့ပါ။

မိတ်ဆွေတွေ သူငယ်ချင်းတွေလို ရင်းနှီးခင်မင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည် ။ ဒါကလည်း သဘောထားကြီးလွန်းသော ဖေဖေကြောင့် လို့ သူမ ထင်ပါသည် ။

"ကိုဇော်ထိုက် မပါဘူးလား မမ"

"မပါဘူးလေ သူက အစည်းအဝေးရှိတော့ အလုပ်ဖျက်မရလို့ ကျန်ခဲ့တယ် မောင်ရဲ့ "

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တရားဝင်ကွာရှင်းပြတ်စဲကြပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့ ချစ်သူဘဝ၊ အိမ်ထောင်သည် ဘဝကလို ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲကြဆဲ ဖြစ်သည် ။

ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ဦးဇော်က ဘာမှ ကန့်ကွက်ချုပ်ချယ် တာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နားလည်မှု ထားကြသ ည် ။

"ဒါနဲ့ လေ သမီးရဲ့ ကျောင်းကိစ္စကိုရော ဘယ်လိုစီစဉ်ထားလဲ မောင်၊ ဆယ်တန်းက သိပ်အရေးကြီးတယ်လေ"

"ဟိုက အထက်တန်းကျောင်းတစ်ခုမှာ မောင့်သူငယ်ချင်း တစ်ယော က် ရှိတယ်လေ"

"နုနုငယ်လား မောင်"

မေမေ့အသံက အနည်းငယ် ခနဲ တဲ့ တဲ့ နိုင်နေ၏။ သူမ စိတ်ထင်လို့ လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။ ဖေဖေကတော့ မေမေ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြုံး လျက် ခေါင်းအသာဆတ်ပြသည် ။

"သူ အားလုံး စီစဉ်ထားလိမ့်မယ်၊ ဟိုရောက်တာနဲ့ သမီးက ကျောင်း တန်းတက်ရုံပဲ"

"ဒီလိုဆိုတော့လည်း အဆင်ပြေတာပေါ့၊ ဘယ်သူနဲ့ မှ မသိတာထက် စာရင် နုနုငယ်ရှိနေတော့ အိုကေမှာ ပါ"

မေမေ့မျက်နှာက ပကတိ တည်ငြိမ်နေပြီး ထိုစကားကိုလည်း အ လေးအနက် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ ဖေဖေရဲ့ ရည်းစားဦးတစ်ယော က် ဖြစ်ခဲ့သော အန်တီနုငယ်ကို မေမေ့ရင်မှာ သဝန်တိုခြင်းတွေ ကင်းခဲ့ပြီနဲ့ တူရဲ့ ...။

"ကဲ သွားကြတော့လေ၊ တော်ကြာ ဟိုကို သတင်းပို့ချိန်အမီ မရော က်ဘဲ နေဦးမယ်"

မေမေက သူမ လက်ထဲတွင် ဆုပ်ကိုင်ထားသော မွေးပွယုန်ရုပ်လေး

ကို ကားပေါ်သို့ လှမ်းယူတင်ပေးလိုက်ရင်း ပြောတော့ သူမက မေမေ့ကို သိုင်းဖက်လိုက်ပြီး မျက်ရည်ဝဲမိ၏။

"သမီးလေး ဆယ်တန်းဖြေပြီးရင် မေမေ့ဆီမှာ ခဏဖြစ်ဖြစ် ပြန်လာ နေပေါ့၊ စာကိုလည်း ကြိုးစားနော်၊ ဆယ်တန်းဆိုတာ သိပ်အရေးကြီးတယ်"

သူမ ပခုံးလေးကို ပုတ်လျက် အားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်သော မေမေ့အသံတို့ တုန်ရင်နေကြတာ ကို သူမ သိလိုက်တော့ ခွဲခွာရမည့် ခံစားချက်က ရင်ထဲမှာ ဆို့နင့်လာသည် ။

သူမ ခြောက်တန်းအရွယ်တည်းက ဖေဖေနဲ့ မေမေ အိမ်ထောင်ကွဲခဲ့ကြသော်လည်း အဆက်အသွယ်ကတော့ မပြတ်ခဲ့ကြဘဲ အသွားအလာလည်း ရှိခဲ့ကြမြဲပင် ဖြစ်သည် ။

ဒါကြောင့် လည်း မေမေ့နဲ့ ခွဲခွာနေရသည့် ခံစားချက်ဆိုတာ သူမထံမှာ သိပ်အမြစ်မတွယ်ခဲ့ပါ။ ခုတော့ တစ်နယ်တစ်ကျေးဆီထိ ဝေးဝေးလံလံ ခွဲခွာရတော့မည်ဆိုတော့ သူမရင်ထဲ ဘယ်လိုမှ မပျော်ရွှင်နိုင်တာ အမှန်ပါပဲ။

မေမေ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ကြယ်ဖြူလက်များအား ဖေဖေရဲ့ သန်မာသော လက်တစ်စုံက ဆွဲကိုင်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ပခုံးလေးကို ဖေးမလျက် ကားပေါ်သို့ တက်စေလိုက်သည် ။

ဖေဖေ့တပည့်က သူမနှင့် ဖေဖေတို့ ကားပေါ်ရောက်သည် နှင့် ကားစက်နှိုးထွက်လိုက်၏။ သူမက မေမေ့ကို ကားနောက်မှန်မှ တစ်ဆင့် သမင်လည်ပြန်ကြည့်ကာ လက်ပြလိုက်သည် ။

မေမေ့လက်တစ်ဖက်က ပါးပြင်ပေါ်သို့ ပွတ်သုတ်လိုက်တာ မြင်ရ၏

။ မေမေ ငိုနေတာပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့။

သူမ မိဘနှစ်ပါး လမ်းခွဲကြစဉ်က ဖေဖေကို ရွေးချယ်ပြီး တူတူနေခဲ့ခြင်းသည် မေမေ့ကို မချစ်၍ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ အဖော်မဲ့ အထီးကျန် ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရှာမည့် ဖေဖေ့ကို မေမေ့ထက်စာရင် ပိုနားလည်ပေးနိုင်ခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်သည် ။

ဒါကိုမေမေ သိရဲ့ လားဟင်။
